

יומא ח:ט – סוכה א:ג

פרק ח – משנה ט

האומר, אַחַטָּא וְאֶשׁוּב, אַחַטָּא וְאֶשׁוּב – אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחַטָּא וַיּוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר – אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אֵת זו דְּרַשׁ **רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה**: "מִכַּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנַי ה' תִּטְהָרוּ" (ויקרא טז), עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אָמַר **רַבִּי עֲקִיבָא**: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל! לְפָנַי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם – אַבְיכֶם שְׁבַשְׁמִים, שְׁנֵאמַר: "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם" (יחזקאל לו). וְאָמַר: "מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל ה'" (ירמיה יז), מִה מְטַהֵר אֶת הַטְּמָאִים, אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל.

מסכת סוכה

פרק א – משנה א

סְכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה, פְּסוּלָה. **רַבִּי יְהוּדָה** מְכַשֵּׁיר. וְשֵׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשָׁה דְּפָנוֹת, וְשִׁחְמֹתָה מְרַבָּה מְצַלְתָּה, פְּסוּלָה. סְכָה יְשָׁנָה – **בֵּית שְׁמַאי** פּוֹסְלִין, וְ**בֵּית הַלֵּל** מְכַשֵּׁרִין. וְאִיזוֹ הִיא סְכָה יְשָׁנָה? כָּל שֶׁעָשָׂאָה קִדְּם לְחַג שְׁלֹשִׁים יוֹם. אֲבָל אִם עָשָׂאָה לְשֵׁם חָג, אִפְלוּ מִתְחַלֵּת הַשָּׁנָה, כְּשֶׁרָה.

פרק א – משנה ב

הַעוֹשֶׂה סְכָתוֹ תַּחַת הָאֵילָן, כְּאִלוֹ עָשָׂאָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת. סְכָה עַל גְּבִי סְכָה, הָעֲלִיּוֹנָה כְּשֶׁרָה, וְהַתְּחַתּוֹנָה פְּסוּלָה. **רַבִּי יְהוּדָה** אָמַר: אִם אֵין דִּיּוּרִין בְּעֲלִיּוֹנָה, הַתְּחַתּוֹנָה כְּשֶׁרָה.

פרק א - משנה ג

פֶּרֶס עָלֶיהָ סֵדִין מִפְּנֵי הַחֲמָה, אוֹ תַּחֲתֶיהָ מִפְּנֵי הַנָּשֶׁר,
אוֹ שֶׁפֶּרֶס עַל גְּבֵי הַקִּינוֹף, פְּסוּלָה.
אֲבָל פּוֹרֵס הוּא עַל גְּבֵי נִקְלִיטֵי הַמָּטָה.

סוכה א:ד – א:ז

פרק א: משנה ד

הַדְּלָה עָלֶיהָ אֶת הַגֶּפֶן וְאֶת הַדְּלָעַת וְאֶת הַקֶּסוֹם וְסִבְךָ עַל גְּבֵה, פְּסוּלָה.
וְאִם הָיָה סִבְךָ הַרְבֵּה מִהוּ, אוֹ שֶׁקְּצָצוּ, כְּשֵׁרָה.
זֶה הַפֶּלֶל:

כֹּל שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה וְאִין גְּדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ, אִין מְסַכֵּין בוֹ;
וְכֹל דְּבַר שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה וְגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ, מְסַכֵּין בוֹ.

פרק א: משנה ה

חֲבִילֵי קֶשׁ וְחֲבִילֵי עֵצִים וְחֲבִילֵי זָרְדִין, אִין מְסַכֵּין בָּהֶן.
וְכֹלן שֶׁהִתִּירוּ, כְּשֵׁרוֹת. וְכֹלן כְּשֵׁרוֹת לְדַפְנוֹת.

פרק א: משנה ו

מְסַכֵּין בְּנִסְרִים, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְרַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר.
נָתַן עָלֶיהָ נֶסֶר שֶׁהוּא רָחֵב אַרְבַּעַת טַפָּחִים, כְּשֵׁרָה,
וּבִלְבַד שְׁלֹשׁ יָשָׁן תַּחְתָּיו.

פרק א: משנה ז

תִּקְרָה שְׂאִין עָלֶיהָ מְעֻזִּיבָה,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: מְפַקֵּק וְנוֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתִים,
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: מְפַקֵּק אוֹ נוֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתִים.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: נוֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתִים, וְאִין מְפַקֵּק.

סוכה א:ח – א:יא

פרק א: משנה ח

המקרה סכתו בשפודין או בארכות המטה,
אם יש רוח ביניהן כמותן, כשרה.
החוטט בגדיש לעשות בו סכה, אינה סכה.

פרק א: משנה ט

המשלשל דפנות מלמעלה למטה,
אם גבוה מן הארץ שלשה טפחים, פסולה.
מלמטה למעלה, אם גבוה מן הארץ עשרה טפחים, כשרה.
רבי יוסי אומר:
כשם שמלמטה למעלה עשרה טפחים, כך מלמעלה למטה עשרה טפחים.
הרחיק את הסכוד מן הדפנות שלשה טפחים, פסולה.

פרק א: משנה י

בית שנפחת וסכך על גביו, אם יש מן הכתל לסכוד ארבע אמות, פסולה.
וכן חצר שהיא מקפת אכסדרה.
סכה גדולה, שהקיפיה בדבר שאין מספכים בו,
אם יש תחתיו ארבע אמות, פסולה.

פרק א: משנה יא

העושה סכתו כמין צריף, או שסמכה לכתל,
רבי אליעזר פוסל, מפני שאין לה גג, ו**וחכמים** מכשירין.
מחצלת קנים גדולה, עשאה לשכיבה, מקבלת טמאה ואין מספכין בה.
לסכוד, מספכין בה ואינה מקבלת טמאה.
רבי אליעזר אומר: אחת קטנה ואחת גדולה,
עשאה לשכיבה – מקבלת טמאה ואין מספכין בה.
לסכוד – מספכין בה ואינה מקבלת טמאה.

סוכה ב:א – ב:ד

פרק ב: משנה א

הַיָּשׁוּן תַּחַת הַמָּטָה בַּסֶּכֶה, לֹא יֵצֵא יָדָיו חוֹבְתוֹ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
נוֹהֲגִין הַיָּיִנוּ, שֶׁהֵינּוּ יִשְׁנִים תַּחַת הַמָּטָה בְּפָנֵי הַזְּקֵנִים, וְלֹא אָמְרוּ לָנוּ דָּבָר.
אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן:
מַעֲשֵׂה בְטָבִי עֲבָדוֹ שֶׁל רַבִּן גַּמְלִיאֵל שֶׁהָיָה יֹשֵׁן תַּחַת הַמָּטָה,
וְאָמַר לָהֶן רַבִּן גַּמְלִיאֵל לְזִקְנִים: "רְאִיתֶם טָבִי עֲבָדִי,
שֶׁהוּא תִלְמִיד חָכֵם וְיוֹדֵעַ שְׁעֲבָדִים פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה,
לְפִיכֵךְ יֹשֵׁן הוּא תַּחַת הַמָּטָה."
וּלְפִי דְרָכֵנוּ לְמִדְנָה, שֶׁהַיָּשׁוּן תַּחַת הַמָּטָה, לֹא יֵצֵא יָדָיו חוֹבְתוֹ.

פרק ב: משנה ב

הַסּוֹמוֹךְ סִכְתּוֹ בְּכַרְעֵי הַמָּטָה, כְּשֶׁרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִם אֵינָה יְכוּלָה לַעֲמוֹד בְּפָנֵי עֲצָמָה, פְּסוּלָה.
סֶכֶה הַמְדַבְּלֶת, וְשִׁצְלָתָהּ מְרַבָּה מִחֲמֹתָהּ, כְּשֶׁרָה.
הַמְעַבָּה כְּמִין בַּיִת, אִף עַל פִּי שְׂאִין הַכּוֹכְבִים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ, כְּשֶׁרָה.

פרק ב: משנה ג

הָעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ בְּרֹאשׁ הָעֵגְלָה אוּ בְּרֹאשׁ הַסְּפִינָה,
כְּשֶׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב.
בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוּ עַל גִּבֵּי גָמֹל, כְּשֶׁרָה, וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב.
שְׂתִים בְּאֵילָן וְאַחַת בְּיַדֵּי אָדָם, אוּ שְׂתִים בְּיַדֵּי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן,
כְּשֶׁרָה, וְאִין עוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב.
שְׁלֹשׁ בְּיַדֵּי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן, כְּשֶׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב.
זֶה הַכֹּל:
כֹּל שֶׁנִּטַּל הָאֵילָן וְיְכוּלָה לַעֲמוֹד בְּפָנֵי עֲצָמָה, כְּשֶׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בַּיּוֹם טוֹב.

פרק ב: משנה ד

הָעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ בֵּין הָאֵילָנוֹת, וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת לָהּ, כְּשֶׁרָה.
שְׁלוּחֵי מִצּוֹה פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה. חוֹלִין וּמְשֻׁמְשִׁיָּהוּ פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה.
אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין עֲרָאֵי חוּץ לַסֶּכֶה.

סוכה ביה – ב:ח

פרק ב: משנה ה

מַעֲשֵׂה וְהִבִּיאוּ לוֹ לְרֵבֶן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְטַעוֹם אֶת הַתְּבַשִּׁיל,
וְלְרֵבֶן גַּמְלִיאֵל שְׁתֵּי כוֹתְבוֹת וְדָלִי שֶׁל מַיִם, וְאָמְרוּ: "הָעֵלוּם לְסִפְּהָ."
וּכְשֶׁנִּתְּנָנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פְּחוֹת מִכַּבִּיצָה,
נָטְלוּ בַמָּפָה וְאָכְלוּ חוּץ לְסִפְּהָ, וְלֹא בִרְדָּ אַחֲרָיו.

פרק ב: משנה ו

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:

אַרְבַּע עֶשְׂרֵה סְעוּדוֹת חִיב אָדָם לֶאֱכַל בְּסִפְּהָ, אַחַת בַּיּוֹם וְאַחַת בַּלַּיְלָה.
וְחֻכָּמִים אָמְרִים: אֵין לְדַבֵּר קֶצֶבָה,
חוּץ מְלִילֵי יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל חָג בַּלְבָּד.
וְעוֹד אָמַר **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**: מִי שֶׁלֹּא אָכַל לַיְלִי יוֹם טוֹב הֵרֵאשׁוֹן,
יִשְׁלִים בַּלַּיְלִי יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן.
וְחֻכָּמִים אָמְרִים: אֵין לְדַבֵּר תְּשֻׁלוּמִין,
עַל זֶה נֶאֱמַר: "מַעוֹת לֹא יוֹכַל לְתַקּוֹן, וְחֻסְרוֹן לֹא יוֹכַל לְהַמְנוֹת" (קהלת א).

פרק ב: משנה ז

מִי שֶׁהָיָה רֵאשׁוֹ וְרֵבּוֹ בְּסִפְּהָ, וְשִׁלְּחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין, וְ**בֵּית הַלֵּל** מְכַשְׂרִין.
אָמְרוּ לָהֶן בֵּית הַלֵּל לְבֵית שְׁמַאי: לֹא כַּד הָיָה מַעֲשֵׂה,
שֶׁהֲלָכוּ זִקְנֵי בֵּית שְׁמַאי וְזִקְנֵי בֵּית הַלֵּל לְבַקֵּר אֶת רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן הַחֹרֶנִי,
וּמִצָּאוּהוּ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב רֵאשׁוֹ וְרֵבּוֹ בְּסִפְּהָ, וְשִׁלְּחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
וְלֹא אָמְרוּ לוֹ דָּבָר.
אָמְרוּ לָהֶן בֵּית שְׁמַאי: מִשֵּׁם רֵאָיָה?
אָף הֵם אָמְרוּ לוֹ: "אִם כֵּן הָיִיתָ נוֹהֵג, לֹא קִיַּמְתָּ מִצְוֹת סִפְּהָ מִיָּמֶיךָ!"

פרק ב: משנה ח

נָשִׁים וְעַבְדִּים וְקַטְנִים, פְּטוּרִים מִן הַסִּפְּהָ.
קָטָן שְׁאִינוֹ צָרִיךְ לְאֵמוֹ, חִיב בְּסִפְּהָ.
מַעֲשֵׂה וְיִלְדָה כָּלְתוֹ שֶׁל שְׁמַאי הַזֶּקֶן
וּפָחַת אֶת הַמַּעֲזִיבָה וְסִכַּף עַל גְּבִי הַמָּטָה בְּשִׁבִיל הַקָּטָן.

סוכה ביט – ג:ג

פרק ב: משנה ט

כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים אָדָם עוֹשֶׂה סִפְתּוֹ קִבֵּעַ וּבֵיתוֹ עָרָאִי.
יָרְדוּ גִשְׁמִים, מֵאֵימַתִּי מִתֵּר לְפָנָיו, מִשְׁתַּסְּרַח הַמִּקְפָּה.
מִשְׁלֹ מִשָּׁל, לָמָּה הַדָּבָר דּוֹמָה?
לְעֵבֶד שֶׁבֵּא לְמִזּוּג כּוֹס לְרֵבּוֹ, וְשָׁפַד לוֹ קִיתוֹן עַל פָּנָיו.

פרק ג: משנה א

לוֹלֵב הַגָּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פָּסוּל.
שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנִּדְחָת, פָּסוּל.
נִקְטָם רֵאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו, פָּסוּל.
נִפְרְדוּ עָלָיו, כָּשֶׁר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: יֶאֱגָדְנוּ מִלְמַעְלָה.
צִנִּי הַר הַבְּרִזָּל, כְּשֵׁרוֹת.
לוֹלֵב שִׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים כְּדִי לִנְעֲנַע בּוֹ, כָּשֶׁר.

פרק ג: משנה ב

הַדָּס הַגָּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פָּסוּל.
שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנִּדְחָת, פָּסוּל.
נִקְטָם רֵאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו אוֹ שֶׁהָיוּ עֲנָבָיו מְרֻבּוֹת מֵעָלָיו, פָּסוּל.
וְאִם מֵעֵטוֹן, כָּשֶׁר.
וְאִין מִמְעֵטִין בְּיוֹם טוֹב.

פרק ג: משנה ג

עָרְבָה גְזוּלָה וַיִּבְשָׂה, פָּסוּלָה.
שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עֵיר הַנִּדְחָת, פָּסוּלָה.
נִקְטָם רֵאשָׁה, נִפְרָצוּ עָלֶיהָ, וְהִצְפִּצְפָּה, פָּסוּלָה.
כְּמוֹשָׁה, וְשִׁנְשָׁרוּ מִקְצַת עָלֶיהָ, וְשֶׁל בַּעַל, כְּשֵׁרָה.

סוכה ג:ד – ג:ז

פרק ג: משנה ד

רבי ישמעאל אומר:

שְׁלֵשָׁה הַדָּסִים וּשְׁתֵּי עֲרֻבוֹת, לוֹלֵב אֶחָד וְאֶתְרוּג אֶחָד, אֶפְלוּ שְׁנַיִם קְטוּמִים וְאֶחָד אֵינוֹ קְטוּם.

רבי טרפון אומר: אֶפְלוּ שְׁלֹשָׁתוֹ קְטוּמִים.

רבי עקיבא אומר: כָּשֶׁם שְׁלוֹלֵב אֶחָד וְאֶתְרוּג אֶחָד, כֵּן הַדָּס אֶחָד וְעֲרֻבָה אֶחָת.

פרק ג: משנה ה

אֶתְרוּג הַגָּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פָּסוּל.

שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עִיר הַנִּדְחָת, פָּסוּל.

שֶׁל עֲרֵלָה, פָּסוּל.

שֶׁל תְּרוּמָה טְמֵאָה, פָּסוּל. שֶׁל תְּרוּמָה טְהוֹרָה, לֹא יֵטֵל, וְאִם נָטַל, כָּשֶׁר.

שֶׁל דְּמַאי, **בית שמאי** פּוֹסְלִין, וְ**בית הלל** מְכַשְׂרִין.

שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַיִם, לֹא יֵטֵל, וְאִם נָטַל, כָּשֶׁר.

פרק ג: משנה ו

עֲלֵתָה חֲזוּזִית עַל רֶבּוֹ, נִטְלָה פְטֻמָּתוֹ, נִקְלַף, נִסְדַּק, נִקְבַּ וְחָסַר כָּל שֶׁהוּא – פָּסוּל.

עֲלֵתָה חֲזוּזִית עַל מַעוּטוֹ, נִטְלַ עֲקָצוֹ, נִקְבַּ וְלֹא חָסַר כָּל שֶׁהוּא – כָּשֶׁר.

אֶתְרוּג הַכּוּשִׁי, פָּסוּל.

וְהִירוֹק כְּכֶרֶתִי, **רבי מאיר** מְכַשֵּׁר, וְ**רבי יהודה** פּוֹסֵל.

פרק ג: משנה ז

שְׁעוֹר אֶתְרוּג הַקָּטָן, **רבי מאיר** אומר: כְּאֵגוֹז, **רבי יהודה** אומר: כְּפִיֶצֶה.

וּבְגָדוֹל, כֵּדִי שְׁיֵאֲחֹז שְׁנַיִם בִּידוֹ אֶחָת, דְּבָרֵי **רבי יהודה**.

רבי יוסי אומר: אֶפְלוּ אֶחָד בְּשֵׁתֵי יָדָיו.

סוכה ג:ח – ג:יא

פרק ג: משנה ח

אין אוגדין את הלולב אלא במינו, דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר: אפלו במשיחה.
אמר רבי מאיר: מעשה באנשי ירושלים,
שהיו אוגדין את לולביהן בגימוניות של זהב.
אמרו לו: במינו היו אוגדין אותו מלמטה.

פרק ג: משנה ט

והיכן היו מנענעין?
ב"הודו לה" תחלה וסוף, וב"אנא ה' הושיעה נא", דברי בית הלל.
ובית שמאי אומרים: אף ב"אנא ה' הצליחה נא".
אמר רבי עקיבא: צופה הייתי ברבן גמליאל וברבי יהושע,
שכל העם היו מנענעים את לולביהן,
והן לא נענעו אלא ב"אנא ה' הושיעה נא".
מי שבא בדרך ולא היה בידו לולב לטל, לכשיכנס לביתו יטל על שלחנו.
לא נטל שחרית, יטל בין הערבבים, שכל היום כשר ללולב.

פרק ג: משנה י

מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרין אותו,
עונה אחריהן מה שהן אומרים, ותהי לו מארה.
אם היה גדול מקרא אותו, עונה אחריו "הללויה".

פרק ג: משנה יא

מקום שנהגו לכפל, יכפל לפשט, יפשט. לברך אחריו, יברך אחריו.
הפל כמנהג המדינה.
הלוקח לולב מחברו בשביעית, נותן לו אתרוג במתנה,
לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית.

סוכה ג:יב – ג:טו

פרק ג: משנה יב

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה לִוְלֵב נֶטֶל בַּמִּקְדָּשׁ שִׁבְעָה, וּבַמִּדְיָנָה יוֹם אֶחָד.
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי שִׁיְהֵא לִוְלֵב נֶטֶל בַּמִּדְיָנָה שִׁבְעָה, זִכָּר לַמִּקְדָּשׁ.
וְשִׁיְהֵא יוֹם הַגֵּף כְּלוֹ אֶסוּר.

פרק ג: משנה יג

יוֹם טוֹב הֵרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג שְׁחָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת,
כָּל הָעָם מוֹלִיכִין אֶת לִוְלֵבֵיהֶן לְבֵית הַכִּנְסֵת.
לְמַחֲרָת מִשְׁכִּימִין וּבְאִין, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִכִּיר אֶת שְׁלוֹ, וְנוֹטְלוֹ.
מִפְּנֵי שְׁאִמְרוּ חֲכָמִים:
אִין אָדָם יוֹצֵא יָדָי חוֹבְתוֹ בְּיוֹם טוֹב הֵרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג בְּלוֹלְבוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ.
וְשִׁאֵר יָמוֹת הַחָג, אָדָם יוֹצֵא יָדָי חוֹבְתוֹ בְּלוֹלְבוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ.

פרק ג: משנה יד

רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: יוֹם טוֹב הֵרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג שְׁחָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת,
וְשָׁכַח וְהוֹצִיא אֶת הַלִּוְלֵב לְרִשׁוֹת הָרַבִּים, פָּטוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהוֹצִיאוֹ בְּרִשׁוֹת.

פרק ג: משנה טו

מִקְבֵּלֶת אֲשֶׁה מִיַּד בְּנֵה וּמִיַּד בַּעֲלָהּ וּמִחֲזִירָתוֹ לַמִּים בְּשַׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּשַׁבָּת מִחֲזִירִין, בְּיוֹם טוֹב מוֹסִיפִין, וּבְמוֹעֵד מִחֲלִיפִין.
קָטוּ הַיּוֹדֵעַ לְנַעֲנֵעַ, חָיִב בְּלוֹלֵב.

סוכה ד:א – ד:ד

פרק ד: משנה א

לולב וערבה, ששה ושבעה.
ההלל והשמחה, שמנה.
סכה ונסוד המים, שבעה.
והחליל, חמשה וששה.

פרק ד: משנה ב

לולב שבעה כיצד?
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, לולב שבעה,
ושאר כל הימים, ששה.

פרק ד: משנה ג

ערבה שבעה כיצד?
יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה,
ושאר כל הימים ששה.

פרק ד: משנה ד

מצות לולב כיצד?
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת,
מוליכין את לולביהן להר הבית,
והחזנין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא,
והזקנים מניחין את שלהן בלשכה.
ומלמדים אותם לומר: "כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה."
למחר משכימין ובאין, והחזנין זורקין אותם לפניהם.
והן מחטפין ומכין איש את חברו.
וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה,
התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו.

סוכה ד:ה – ד:ח

פרק ד: משנה ה

מִצּוֹת עֲרֵבָה כִּיצַד?
מָקוֹם הִיָּה לְמִטָּה מִירוּשָׁלַיִם, וְנִקְרָא מוֹצָא.
יֹרְדִין לְשֵׁם וּמְלַקְטִין מִשֵּׁם מִרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה,
וּבְאִין וְזוֹקְפִין אוֹתוֹ בְּצַדֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפוּפִין עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת,
וְאוֹמְרִים: "אֲנֵה ה' הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנֵה ה' הַצְּלִיחָה נָא."
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: "אֲנִי וְהוֹ הוֹשִׁיעָה נָא."
וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים.
בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ, מָה הֵן אוֹמְרִים? "יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ, יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ."
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: "לִי-הוּא וְלָךְ, מִזְבֵּחַ, לִי-הוּא וְלָךְ, מִזְבֵּחַ."

פרק ד: משנה ו

כְּמַעֲשֵׂהוּ בְּחַל כָּךְ מַעֲשֵׂהוּ בַשַּׁבָּת,
אֶלֶּא שֶׁהֵיוּ מְלַקְטִין אוֹתוֹ מִעֲרֵב שַׁבָּת
וּמְנִיחִים אוֹתוֹ בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זֶהָב, כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְמוֹשׁוּ.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
חֲרִיּוֹת שֶׁל דָּקֵל הֵיוּ מְבִיאִין, וְחוֹבְטִין אוֹתוֹ בְּקִרְקַע בְּצַדֵי הַמִּזְבֵּחַ,
וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת.

פרק ד: משנה ז

מִיַּד הַתִּינוּקוֹת שׁוֹמְטִין אֶת לוּלְבֵיהֶן וְאוֹכְלִין אֶת־רוּגֵיהֶן.

פרק ד: משנה ח

הַהֵלֵל וְהַשְּׂמֹחָה שְׂמֹנֶה כִּיצַד?
מְלֻמֵּד שֶׁחֵיב אָדָם בְּהֵלֵל וּבִשְׂמֹחָה וּבִכְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג,
כְּשֶׁאֵר כָּל יָמוֹת הַחָג.
סָכָה שֶׁבַע כִּיצַד?
גָּמַר מְלֻאָכֵל, לֹא יִתִּיר סִכְתּוֹ, אֲבָל מוֹרִיד אֶת הַכֵּלִים מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּה,
מִפְּנֵי כְבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חָג.

סוכה ד:ט – ה:ב

פרק ד: משנה ט

נסוּדַּךְ הַכּוֹמִים כִּיצַד?
צְלוּחִית שֶׁל זֶהָב מִחֻזְקַת שְׁלֹשֶׁת לָגִים הָיָה מְמַלֵּא מִן הַשְּׁלוּח.
הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַכּוֹמִים, תִּקְעוּ וְהַרְיֵעוּ וְתִקְעוּ.
עָלָה בְּכַבֵּשׁ וּפְנָה לְשִׁמְאָלוֹ, שְׁנֵי סְפָלִים שֶׁל כֶּסֶף הָיוּ שָׁם.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: שֶׁל סִיד הָיוּ, אֲלֵא שֶׁהָיוּ מִשְׁחָרִין פְּנֵיהֶם מִפְּנֵי הַיָּין.
וּמְנַקְבִין כְּמִין שְׁנֵי חֲטָמִין דְּקִין, אֶחָד מְעַבֵּה וְאֶחָד דֶּק,
כְּדִי שְׁיֵהוּ שְׁנֵיהֶם כְּלִין בְּבֵת אַחַת. מִעֲרַבֵי שֶׁל מַיִם, מִזְרָחֵי שֶׁל יָין.
עָרָה שֶׁל מַיִם לְתוֹדֵךְ שֶׁל יָין, וְשֶׁל יָין לְתוֹדֵךְ שֶׁל מַיִם, יֵצֵא.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: בִּלְג הָיָה מְנַסֵּךְ כָּל שְׁמֹנֶה.
וְלִמְנַסֵּךְ אֹמְרִים לוֹ: "הַגְּבֵה יְדָד",
שְׁפַעֵם אַחַת נִסֵּךְ אֶחָד עַל גְּבֵי רַגְלָיו, וְרַגְמוּהוּ כָּל הָעַם בְּאַתְרוּגְיָהוּ.

פרק ד: משנה י

כְּמַעֲשֵׂהוּ בְּחַל כֶּךָ מַעֲשֵׂהוּ בְּשַׁבַּת,
אֲלֵא שְׁהִיָּה מְמַלֵּא מְעַרְב שַׁבַּת חֻבִּית שֶׁל זֶהָב שְׁאִינָה מְקַדְשֶׁת, מִן הַשְּׁלוּח,
וּמְנִיחָה בַּלְשָׁכָה.
נִשְׁפָּכָה אוֹ נִתְגַּלְתָּה, הָיָה מְמַלֵּא מִן הַפִּיזוֹר,
שְׁהֵיִין וְהַכּוֹמִים הַמְּגַלִּין, פְּסוּלִים לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ.

פרק ה: משנה א

הַחֲלִיל חֲמֹשָׁה וְשֵׁשָׁה. זֶהוּ הַחֲלִיל שֶׁל בֵּית הַשְּׁאוּבָה,
שְׁאִינָה דוּחָה לֹא אֶת הַשַּׁבַּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב.
אָמְרוּ, כֹּל מִי שֶׁלֹּא רָאָה שְׁמַחַת בֵּית הַשְּׁאוּבָה, לֹא רָאָה שְׁמַחָה מִיָּמָיו.

פרק ה: משנה ב

בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג,
יָרְדוּ לְעִזְרַת נָשִׁים, וּמִתְקַנִּין שָׁם תִּקּוּן גָּדוֹל.
וּמְנוֹרוֹת שֶׁל זֶהָב הָיוּ שָׁם, וְאַרְבַּעַת סְפָלִים שֶׁל זֶהָב בְּרֵאשֵׁיהֶן,
וְאַרְבַּעַת סְלֻמוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְאַרְבַּעַת יְלָדִים מִפְּרָחֵי כְּהֵנָה
וּבִידֵיהֶם כְּדִים שֶׁל שָׁמֶן שֶׁל מֵאָה וְעֶשְׂרִים לֶג, שֶׁהוּ מְטִילִין לְכָל סֶפֶל וְסֶפֶל.

סוכה ה:ג – ה:ו

פרק ה: משנה ג

מבֵּלְאֵי מִכְנָסֵי כְהֲנִים וּמִהַמִּינֵיהֶן מִהֶן הָיוּ מִפְּקִיעִין, וּבָהֶן הָיוּ מְדַלְקִין,
וְלֹא הֵיטָה חָצֵר בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאִינָה מֵאִירָה מֵאוֹר בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה.

פרק ה: משנה ד

חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה הָיוּ מְרַקְדִים לִפְנֵיהֶם בְּאַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר שְׁבִידֵיהֶן,
וְאוֹמְרִים לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת.
וְהַלּוּיִם בְּכִנּוּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבִמְצֻלְתֵימָם וּבַחֲצוֹצְרוֹת וּבְכֻלֵּי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר,
עַל חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מַעְלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים,
כַּנֶּגֶד חֲמִשָּׁה עָשָׂר "שִׁיר הַמַּעְלוֹת" שֶׁבַתְהֵלִים,
שְׁעֲלִיהֶן לוֹיִים עוֹמְדִין בְּכֻלֵּי שִׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה.
וְעַמְדוֹ שְׁנַי כְהֲנִים בַּשַּׁעַר הָעֲלִיּוֹן שְׂיֹרֵד מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים,
וְשְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת בִּידֵיהֶן.
קָרָא הַגָּבֵר, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
הִגִּיעוּ לְמַעְלָה עֲשִׂירִית, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
הִגִּיעוּ לְעֶזְרָה, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
הָיוּ תוֹקְעִין וְהוֹלְכִין, עַד שֶׁמִּגִּיעִין לַשַּׁעַר הַיּוֹצֵא מִזֶּרֶח.
הִגִּיעוּ לַשַּׁעַר הַיּוֹצֵא מִמִּזְרָח, הִפְכוּ פָנֵיהֶן לַמַּעְרָב, וְאָמְרוּ:
"אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהָיוּ בַּמָּקוֹם הַזֶּה אֲחֻזְרֵיהֶם אֶל הַיִּכַל ה' וּפְנִיָהֶם קִדְמָה,
וְהִמָּה מִשְׁתַּחֲוִים קִדְמָה לַשֶּׁמֶשׁ, וְאָנוּ לִי-הֵ עֵינֵינוּ."
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הָיוּ שׁוֹנֵין וְאוֹמְרִין: "אָנוּ לִי-הֵ, וְלִי-הֵ עֵינֵינוּ".

פרק ה: משנה ה

אֵין פּוֹחֲתִין מַעֲשָׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת בַּמִּקְדָּשׁ,
וְאֵין מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה.
בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם עֶשְׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת בַּמִּקְדָּשׁ,
שְׁלֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים,
וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר, וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים.
וּבְמוֹסְפִין הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד תִּשְׁעַ.
וּבְעֶרֶב שֶׁבַת הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד שֵׁשׁ,
שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל הָעַם מִמְּלֹאכָה, וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל.
עֶרֶב שֶׁבַת שֶׁבַתוֹךְ הַחֹג הָיוּ שֵׁם אַרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה,

שָׁלַשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים, שָׁלַשׁ לַשַּׁעַר הָעֲלִיוֹן, וְשָׁלַשׁ לַשַּׁעַר הַתַּחְתּוֹן,
וְשָׁלַשׁ לְמַלּוֹי הַמַּיִם, וְשָׁלַשׁ עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ,
תִּשַׁע לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר, וְתִשַׁע לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים, וְתִשַׁע לְמוֹסָפִין,
שָׁלַשׁ לְהַבְטִיל אֶת הָעַם מִן הַמְּלָאכָה, וְשָׁלַשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל.

פרק ה: משנה ו

יום טוב הראשון של חג
היו שם שלשה עשר פרים, ואילים שנים, ושעיר אחד.
נשתירו שם ארבעה עשר כבשים לשמנה משמרות.
ביום הראשון, ששה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
בשני, חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
בשלישי, ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
ברביעי, שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
בחמשי, שנים מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
בששי, אחד מקריב שנים, והשאר אחד אחד.
בשביעי, כלן שוין.
בשמיני, חזרו לפיס כברגלים.
אמרו, מי שהקריב פרים היום, לא יקריב למחר, אלא חוזרין חלילה.

סוכה ה:ז – ביצה א:ב

פרק ה: משנה ז

בשלושה פרקים בשנה
היו כל משמרות שוות באמורי הרגלים ובחלוק לַחַם הפנים.
בעצרת אומרים לו: הילך מצה הילך חמץ.
משמר שזמנו קבוע,
הוא מקריב תמידין, נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור, ומקריב את הכל.
יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין מלאחריה,
היו כל המשמרות שוות בחלוק לַחַם הפנים.

פרק ה: משנה ח

חל להיות יום אחד להפסיק בינתים,
משמר שזמנו קבוע, היה נוטל עשר חלות, והמתעבב נוטל שתים.
ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש.
רבי יהודה אומר: הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש.
הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום.
בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.

מסכת ביצה

פרק א: משנה א

ביצה שנולדה ביום טוב –
בית שמאי אומרים: תאכל, ו**בית הלל** אומרים: לא תאכל.
בית שמאי אומרים: שאר בכזית וחמץ בככותבת,
ו**בית הלל** אומרים: זה וזה בכזית.

פרק א: משנה ב

השוחט חיה ועוף ביום טוב –
בית שמאי אומרים: יחפר בדקר ויכסה,
ו**בית הלל** אומרים: לא ישחט, אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.
ומוזדים, שאם שחט, שיחפר בדקר ויכסה, שאפר כירה מוכן הוא.